

**ת"פ 43818/07 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד יודgorah דזאבורוב-
בעצמה**

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 43818-07-20 מדינת ישראל נ' דזאבורוב

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיה ענת חולתה
בענין: המאשימה מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד שירן מחייבנה
נגד
הנאשםת יודgorah דזאבורוב-בעצמה
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקי

המשך

רקע:

1. ביום 21.7.6 הורשעה הנאשםת, בהתאם להודאתה בעובדות כתוב האישום בעבירות **חבלה בראשנות לפי ס' 341 בצירוף ס' 322 + 325 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.**

הרשעת הנאשםת נעשתה בהתאם למשמעותו של מושג **ה挥写**, כי היא מסתפקת בהודאתה זו.

על פי כתוב האישום והודאתה הנאשםת כפי שנרשמה בפרוטוקול, בתאריך 15.02.2018, או בסמוך לכך, הגיעו הנאשםת, אזרחית אוזבקיסטן, לארכז, באשרה, לעובדה כמתפלת סייעודית. סמוך לאחר מכן החלה לעבוד בבית המתלוונת בנתיבות, כמתפלת בילדיה הנכדים והותלה עליה, בין היתר, החובה לדאוג לשולם ולבリアותם של הקטינים.

בתאריך 05.03.2019, בשעות הערב, קילחה הנאשםת את בנה של המתלוונת, קטין ליד 06.07.2012 (להלן: "**הקטין**") הלוקה בשיתוק מוחין, אינו מתקשר וזקוק לשיעור צמוד.

הנאשםת לא בדקה את חום המים וכתוצאה מכך גרמה לקטין לכוכיה באחור ישבנו. על פי הودאתה הנאשםת, מדובר היה בתקילה בסימן אדום קטן והוא לא סברה שמדובר במקרה.

במועד האירוע, שבו הורי הקטין מחוץ לישראל. סבתו של הקטין, שהגיעה אל הבית לשיעור לנאשםת, שמעה בכך חריג של הקטין וניגשה למקלחת. הנאשםת לקחה את הקטין, חיתה אותו ואמרה לסתתה ולטינה שהכל בסדר והוא יכול לשוב לביתה.

עמוד 1

לאחר האירוע, מצב הכויה של הקטין החמיר והוא סבל מכאבים, אך הנאשمت חששה לדוח אודוט הכויה לבני משפחתו של הקטין וסבירה שתחלים ללא צורך בטיפול רפואי. למחמת, הנאשמת הודיעה לאמו של הקטין כי לא שלחה אותו לבית הספר כי לא ישן היטב בלילה.

יום לאחר מכן, בתאריך 07.03.2019, שוב הודיעה הנאשمت לאם הקטין, כי לא שלחה אותה לבית הספר וכשהאם דרשה לקבל הסברים למה שקרה, התקשרה הנאשمة לשבתו האחראית של הקטין, ביקשה שתגיע, חשפה בפניה את החבלה שגרמה לקטין והתוודתה על שאירוע.

הנאשפת הדגישה בעת מסירת תשובהה לכתב האישום, כי המצב הדרדר בהדרגה ובתחילת לא סבירה שמדובר בכיוה המצrichtה טיפול רפואי, אלא אף לאחר יומיים.

מיד לאחר האמור לעיל, לקחה הסבטה את הקטין לטיפול רפואי.

כתוכאה מהתרשלות הנאשפת, שלא בדקה תחילת את חום המים, באמצעות רחצה את הקטין ולא דיווחה לבני משפחתו של הקטין אודוט החבלה, על מנת שידאגו לו לטיפול רפואי, נגרמה לקטין חבלה של ממש: כויה נרחבת בדרجة 2 באזורי ישבנו והוא זקוק לטיפול רפואי.

תסוקיר שירות המבחן:

2. לאחר מתן הכרעת הדין, בהתאם להודאת הנאשפת, נתקבקש קבלת תסוקיר ומआשימה לא התנגדה לכך. ההגנה עתרה לכך שתיבחן גם שאלת ביטול הרשותה.

3. בתאריך 30.3.22 הוגש תסוקיר בעניינה של הנאשפת. התסוקיר סקר את קורוותיה של הנאשפת. צוין כי מדובר בנאשפת בת 37, ילידת אוזבקיסטן, גרושה ואם לשתי בנות בגילאי 11 ו-12 אשר מתגוררת באוזבקיסטן יחד עם אם הנאשפת. לדבריה, היא מקיימת קשר יומיומי וקרוב עמן. כן נמסר כי הנאשפת שואה בישראל החל משלט 2018 ומהזיקה באשרת שהיא בארץ עד לחודש נובמבר 2022.

צוין כי, הנאשפת עבדה עד כה בביתן של 3 משפחות, כשבמקרים אחדים הראשו התרחשה העבירה הנוכחות. לאחר מכן, הנאשפת עבדה כמטפלת בקשייה שנפטרה בחודש יולי 2021, ממכתב המלצה מתוקפה זו עולה כי הנאשפת טיפולה בקשייה באופן מסור ואחראי. כיום, והחל מחודש אוגוסט 2021 הנאשפת עובדת כמטפלת סיועית של אישה מבוגרת.

הנאשפת תיארה כי גדלה בתנאי עוני ומסרה כי אביה נפטר כשאמה נשאה אותה ברחמה, וכי אמה עבדה כמהגרת עבודה ברוסיה על-מנת לפרנס את המשפחה.

הנאשפת מסרה כי הייתה נשואה לגבר שסבל מהתמכרות לאלכוהול, והוא אבי בנותיה, הנאשפת תיארה מערכת יחסים מורכבת בעלת אלמנטים של אלימות מצד קלפיה ומסרה כי לאורך שנים נישואין שימשה כمف淨ת היחידה של משפחתה.

בנוגע לעבירה הפלילי, בשל העובדה כי אין לנאשמת מעמד בישראל, אינה בעלי גילון רישום פלילי. הנאשנת מסרה כי מלבד ביצוע העבירה במקורה דן מועלם לא הסתבכה עם החוק בעבר במדינה מוצאה ובשנות שהותה בארץ.

בהתייחס לביצוע העבירה בתיק הנוכחי, הנאשנת לקחה אחריות לביצועה והביעה צער וחרטה על התנהלותה. הנאשנת תיארה את הרקע בזמן עבודתה הראשונה בישראל, כמטפלת לשני ילדים בעלי שיתוק מוחין שנוכחות קשה ומורכבת, סייעדים שנזקקים לטיפול אינטנסיבי ואין יכולים לתקשר עם הסביבה. הנאשנת הוסיפה כי קיבלה יחס נוקשה ומזולג מצד אם הילדים לאורך כל השנה בה עבדה בביתם.

לדברי הנאשנת, העבירה התרחשה בתקופה בה שהו הורי הילדים מחוץ לישראל, כשהיא נותרה לטפל לבדה בשניהם. תיארה כי כאשר רצתה את אחד הילדים לא בדקה כראוי את טמפרטורת המים ובכך גרמה לכוהה בישבונו. צינה, כי חשבה בתחילת שמדובר באדם קל שאינו דורש טיפול רפואי. לדבריה, נמנעה מלהזוז על שאירע, מתוך חששה מפני אם הילדים וכן משומש החששה שתפקידו וגירוש לישראל, זאת מבלי שהיא ביכולתה להחזיר את ההלוואה שנטלה בכדי לקבל אישור העסקה בארץ.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשנת מגלה הבינה לחומרת התנהלותה, ובפרט בלטה הבושה שחשה סביר בחירתה להסתיר את רשלנותה והצער שחשה על-כך שפגעה בקטין, תוך שהביעה אמפתיה כלפי וככלפי הוריו. הנאשנת מוסרת כי מאז המקורה היא פועלת בזהירות ובריגושים על-מנת שאירוע דומה לא ישנה.

כמו כן, הנאשנת הביעה חשש כי הרשות בדין תמנע ממנה להמשיך לעבוד בישראל והביעה תקוותה כי ההליך יסתתיים באישור הרשות.

לשם העמקת האבחן, שירות המבחן נפגש עם מעסיקיה הנוכחיים של הנאשנת, בני זוג בשנות ה-70 לחיהם. לדברי בני הזוג, הם שכרו את הנאשנת לעבודה בביתם לאחר שקיבלו המליצה חמה אודוטיה ממפעיקיה הקודם, שהוא גם מכרכם. בני הזוג תיארו את הנאשנת כמטפלת עדינה, מסורה ואיימהית שmagala אחריות רבה בעבודתה והוסיפו כי היא המטפלת הטובה ביותר שהעסיקו בביתם עד כה, זאת מתוך 4 מטפלות קודמות. בני הזוג צינו, כי הם מבינים שמדובר בעבירה על רקע טעות הנאשנת בהפעלת שיקול דעת, מתוך חששה שתפקידו. בני הזוג הביעו את חששיהם כי הרשות הנאשנת לא תאפשר לנאשנת להמשיך לעבוד בביתם וביטאו הסכמתם לסייע לנאשנת בכל שידרSHIP.

בהערכת הסיכון לעבריינות והערכת הסיכון לשיקום, שירות המבחן התרשם כי הנאשנת הינה אישה שמתפרקת באופן נורמלי בדרך כלל בתחום חייה השונים. בנוסף, עלה הרושם כי הנאשנת שיתפה פעולה באופן מלא בקשר עם שירות המבחן.

שירות המבחן התרשם כי הנאשנת פיתחה דפוסי התנהלות הישרdotiyim מאוחר שגדלה בתנאי עוני קיצוני. התקבל הרושם כי הנאשנת נעדרת דפוסים אלימים ועבריינים.

הערכת שירות המבחן היא, כי הנואמת פעלת מותך לחץ ומתוך בהלה ובושה וכתוצאה מכך הפעילה שיקול דעת לקיי.

בבחינת מאפייני האלימות המיוחסים לנואמת בעבירה דן, האבחן העלה כי רמת הסיכון מהנואמת היא נמוכה.

הנאומת ממשיכה לעבוד כטפלת שאחראית לטיפול בחסר ישע, קיבלה על עצמה אחריות מלאה על העבירה, ביטהה אמפתייה כנה ואmittiat כলפי המתلونנים. כמו כן, התרשםות היא שההילך המשפטי מהוות גורם מרתק עבור הנואמת ועל כן ההערכה כי ישנו סיכון נמוך להישנות עבירות דומות בעתיד.

לאור האמור לעיל ולאור ההערכה היא כי אין תחושת נזקקות טיפולית מצדיה של הנואמת, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניין הנואמת.

לענין העונש נמסר כי נוכח העבודה שהנאומת לא דוברת עברית וכן לאור העבודה שעובדת כטפלת לאישה מבוגרת שנזקקה לסייע צמוד, היא לא נמצאה כמתאימה לביצוע עבודות של"צ.

בהתיחס לשאלת הרשעה, נוכח התרשםות שירות המבחן כי הנואמת אישת נורמטיבית, נעדרה דפוסים אלימים והבע צער על הפגעה, ובשל רמת הסיכון לביצוע עבודות חוזרות, שירות המבחן המליך על ביטול הרשותה של הנואמת, והמליץ להטיל עליה התchyבות כספית.

ראיות הצדדים לעונש:

4. תמונה של החבלה - **ת/1.**

תעודת רפואי - **ת/2.**

מכتب מאת אחות הקטין - **ת/3**

מכתב מעסיקי הנואמת לאחר מועד האירוע - **ג/1.**

עדויות לעונש:

5. **אם הקטין, הגב' יлон ג' דשטיין (ע"ת 2)**, מסרה עדותה בבית המשפט בדיון מיום 22.4.25. האם מסרה כי גילתה לאחר המקרה כי הנואמת נמענה משלוח את בנה לבית הספר, בטענה כי הילד לא ישן טוב וזאת מבלתי שודכנה אותה על שאירע, גם שהתקשרה אל הנואמת מספר פעמים. האם מסרה, כי לאחר מספר שעות הנואמת התקשרה לחמתה ומספרה לה את שקרה והוא מיד ביקשה ממנה שתתלו לвитם ותבדוק מה מצבו של בנה. כשהגיעה למקום, ראתה הסבטה את שירעיה ומיד לקחה הקטין לרופאה, שם נודע לה כי מדובר בכוכיה קשה מדרגה 2 וניתנה הפניה לרופא פלסטי. האם שיתפה כי עד היום הקטין מפחד ממים.

אם הביעה חששה מה היה קורא לקטין לו נכנס למiams עם כל גופו.

אם מתארת את תדמית הרופא לאחר שחזה בכוויות וכי הוא אמר שיש להגיש תלונה בגין מקרים, עד מוסרת כי לאחר בדיקת הרופא המשיכה להגיע עם הקטין למרפאה כל ימות השבוע להחלפת תחבותות.

כן מסרה, כי לאחר האירוע לא הייתה לקטין מטיפול כ-8 חודשים.

אם הביעה את כאבה ואת כאבו של הקטין, שהוא כמו תינוק מבחינת תפוקדו, והביע את עסה ואת אכזבתה מהנאשמה.

6. דברים דומים עלו גם ממכתבנה של אחות הקטין [ת/3]. לדבריה, לאחר שאמה שלחה לה בטלפון את תמונה הכויה הגיע מיד הביתה וראתה את אחיה כשהוא אכן מכבים. האחות מתארת כי ניתן היה לראות את סבלו, צינה כי חשה חסרת אונים בראותו. עוד מוסרת כי לקחה את אחיה לטיפול רפואי, חששה לאחוז בו בכך שחלילה לא תגרום נזק נוסף. צינה כי לאחר הטיפול היא לקחה ימי חופש מעובותה כדי לשחות עם אחיה עד לשוב הורייהם, זאת מכיוון שחששה שאין בנמצא מי שיוכל לדאוג לו כראוי חוץ ממנה.

הஅחות מתארת כי בימים שהתחה עם אחיה בביתם, ראתה את הקושי של אחיה לשבת ולשכב ללא בכ. כן מסרה כי לאחר החלמתו, אחיה הפך ליד שמחד ממים, כמו כן החל לחושש ממי שאינו מכיר. עוד מצינית כי מדובר בתראומה למשפחה, וגם לה כשלעצמה נגרמו חששות מהמחשבה שלידה העתידיים ישארו בפיקוח ביביסטר או אדם אחר.

7. מהכתב נ/1 מחודש פברואר עולה, כי הנאשמה מטיפול באשתו של הכותב מזה חצי שנה במסירות ולשביעות רצונה. הכותב מבקש מבית המשפט להתחשב במעלוותיה בבואה לגזר את הדין. משפחתה של הקשישה בה טיפול הנאשمة עד פטירתה הביעה שביעות רצון מעובותה של הנאשמת והערכה רבה כלפייה.

טייעונים לעונש:

8. ב"כ המאשימה טענה כי הגם שבמקרה הנדון מדובר בעבירה חמורה אשר העונש בגין יכול להסתיים במספר חודשים מאסר בפועל, המדינה נותרת משקל למסקל שירות המבחן ולנסיבות חיה של הנאשמת וכן בשל הودאות של הנאשמת המאשימה עותרת במקרה זה להוורת הרשות הנאשמת על כנה והטלת מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע העבירה.

טעון, כי מדובר בעבירה קשה, נוכח הפגיעה במתلون רך בשנים, קטין בן 6, שסובל ממוגבלות ושיתוק מוחיון שמוניים ממנו את יכולת להביע את כאבו הילד רגיל. טעון, כי עבירת חבלה בירושלים נועדה להגן על שלמות גופו של אדם ולהציג סטנדרט התנהגות ראוי לשימירה על חי אדם ועל שלומם.

טעון, כי עניינה של הנאשמת אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתוב לביטול הרשותה. טעון, כי במקרה זה קיימ אינטראס ציבור או מובהק להוורת הרשותה על כנה, בשים לב לכך שמדובר בקטין חסר ישע ובשים לב לפגעה שנגרמה לו. טעון, כי גם אם הנאשמת תיפגע כתוצאה מהרשותה, מדובר בתוצאה טبيعית ובנזק צפוי

שנגרם לכל מי שמעורב בעבירה פלילית. עוד סבורה המאשימה כי לאדם אשר יבקש להעיסק את הנואמת קיימת זכות בסיסת לדעת על המעשה שביצעה הנואמת ולבחוור אם להעיסקה או לא.

9. ביחס למדייניות העונישה הנווגת, הפניה ב"כ המאשימה למספר פסקי דין:

עפ"ג 29756-03-21 (מח' ח' מ"י נ' ברכה) (6.5.21) - שם מדובר במטפלת אשר קלילה קטינה, וכתוואה מכך גרמו לה כוויות. גם בעניין זה, שירות המבחן המליך על אי הרשעה ועונישה באמצעות של"ז. בערכאה הראשונה בית המשפט ביטל את הרשותה. המדינה ערערה על החלטתה ובית המשפט המוחזק הרשיע את הנואמת וקבע כי אין ליצור כלל של אי הרשעה בעבירות רשלנות, בהן יש אינטראס ציבורי להרשותה. על הנואמת הוטלו פיצויים לנפגע העבירה בסך 10,000 ₪.

עפ"ג 2201-09-17 (מח' מר') מ"י נ' בונה ואח' (7.1.18) - שם מדובר בשני נאים אשר הואשו ברשלנות בגין מפגע בטיחותי בקניון בעטיו ונפגע קטין שביקר בקניון. גם בעניין זה שירות המבחן המליך על אי הרשותה הנאים, בית משפט השלום ביטל הרשותם והטיל עליהם צווי של"ז ופיצוי לנפגעי העבירה. בית המשפט המוחזק קיבל את ערעור המדינה וקבע כי משהודה נאשם בביצוע עבירה, הכלל הוא כי יש להרשו בביצועה ורק במקרים חריגים ניתן לסייע הילך פלילי ללא הרשותה, ביחוד כשעובדות כתוב האישום מציבות רמת רשלנות משמעותית.

10. המאשימה טענה כי בשים לב לנסיבות המפורטוות בתסקיר, היא עותרת להטיל על הנואמת מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. ב"כ המאשימה עמדה על כך שסכום הפיצוי לא יפחית מ-10,000 ₪.

11. ב"כ הנואמת עתר לבטל את הרשותה הנואמת. נטען, כי עבירת הרשלנות זהה להילך הפלילי והוא מצויה בין הדין הנזיקי לדין העונשי, והגבול הוא דק. נטען, כי לא מדובר ברשלנות פשוטה, שכן הנואמת הודהה ונטלה אחריות על המחדל.

נטען, כי אמם אי הדיווח בסמוך למועד המחדל מהוות המשך לרשלנותה, אך הנזק הראשוני שנגרם לקטין נודע לנואמת בדיעד והחריף עם הזמן. כן צוין, שגם כעולה מדברי האם בעדותה לבית המשפט, הקטין אינו ידוע להביע CAB. נטען, כי הנואמת טיפולה בקטין ללא רבב עד המקרה, זאת במשך 10 חודשים, ככלא אחר האירוע הועברה לטיפול במטופלים מסווג אחר.

ב"כ הנואמת ביקש להפנות לתסקיר שירות המבחן ממנה עלות תובנות הנואמת בעקבות המקרה, ואת זהירות היתר בה היא נהגת כוים בעבודתה עם קשיים. עוד הפנה הסניגור למכתבי המלצה [נ/1] שהוגשו לבית המשפט מעסיקיה של הנואמת המלמדים על מעסיקים שמעריכים ומוקירים את עבדותה של הנואם, גם לאחר סיום את תפקידה.

נטען, כי הרשותה הנואמת עלולה לפגוע בהמשך עבדותה. בהקשר לטענת המאשימה כי מטרת הרשותה הינה למלא את הצורך של המעסיקים העתידיים של הנואמת לדעת על התרשלותה בעבר, נטען כי חוק המרשם הפלילי ותקנות השווים לא מאפשרים את האמור, שכן למעסיק אין זכות לדרוש ממועמד לעובדה את רישומו הפלילי.

בנוגע לשאלת הרשעה נטען, כי אין קשר בין שאלת זו לעצם גילוי מעשה הנאשמה, שכן שבין כה וכלה, פסק הדין חשוב היה חסוף לציבור אף אם הרשעתה בדיון בטוטל. נטען, כי הנסיבות במרקבה דן גוברות על האינטרסים הציבוריים להרשותה, היות והנאשמה לא התרשלה שוב מאז שהעבירה בוצעה בשנת 2018, וכיום מקבלת המלצות מעשיתקיה. עוד נטען, כי קיימה אפשרות לפוטנציאלי נזק כללי, היות ונשלת לעובדים זרים אשרת עבדה בעת הגשת כתוב אישום כנגדם או פתיחת תיק פלילי בענייניהם. בהקשר זה, נטען כי המצב המשפטי לגבי עובדים זרים להם הרשות לא מוסדר בחוק, אך לשיטת הסוגור, במקרים לא מועטים אשרת העבודה לא מחודשת לעובדים זרים להם הרשות בדיון, ועל כן ישנו נזק פוטנציאלי בעניין הנאשמה.

כן ביקש ב"כ הנאשם להביא בחשבון את חלוף הזמן מאז המעשה, הנסיבות, העובדה כי מדובר באירוע בודד והעובדה כי הנאשמה לא הסתירה מהמעשיים עצמם עבدهה כמטפלת לאחר האירוע את שאירע ואת היליך שמתנהל כנגדה, ואלה מעמידים על יושרה של הנאשמה. כן ביקש להפנות להמלצת שירות המבחן לאי הרשותה של הנאשמה.

מכל האמור עטר ב"כ הנאשמה להורות על אי הרשותה של הנאשמה.

ב"כ הנאשמה ביקש להפנות לפסיקה המצוירת את התנאים בהלכת כתבי:

ע"פ 8169/20 **שלום נ' מדינת ישראל** (26.8.21) - שם דובר על שני נאים אשר הורשו בעבירות של סיוע להפרת אמונים, בית המשפט המחויז הרשיע את הנאים והטיל עליהם של"צ. בית המשפט העליון, ביטל את הרשותת הנאים וקבע כי קיימים טעמים מיוחדים שמצויקים את ביטול הרשותה, בהם מידע על פגיעה קונקרטיבית בעתידם של הנאים, בהם שלילת רישיון יבוא או רישון מקצוע.

עפ"ג (מחוזי ב"ש) 20-07-66903 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (30.12.20) - שם דובר על נאם אשר הורשע בהתאם להודאותו בביצוע עבירה תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית המשפט המחויז, קיבל את ערעור הנאשם, ביטל את הרשותתו של הנאם וקבע כי הנזק הקונקרטי בעניינו של הנאם הוכח והרשותה עשויה לפגוע ביכולתו לקבל רישיון רפואי.

עפ"ג (מחוזי ב"ש) 21-12-27326 **קייזר נ' מדינת ישראל** (9.3.22) (להלן: עניין **קייזר**) - מותב זה הרשיע את הנאם בעבירה של מסירת מידע כזו בתעלת עבירה מסווג פשע והוטלו על הנאם עונש מאסר על תנאי ושל"צ. בית המשפט המחויז ביטל את הרשותת הנאם וקבע כי בעבירה שכזו ניתן להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים גבוהה, כך ידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדבריםקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשותה אינה מדתית.

עוד נטען כי כתוצאה מהמעשה לא נגרם לפחות נזק פיזי לטווח האורך וכי לא הובאו ראיות לעניין הנזק הנושא שם הקטין הזיכירה בעדותה.

באשר לפি�צי נטען כי על אף שלא הוגשה הערכת נזק, אין חולק כי במקרה דנן מדובר בראש נזק של CAB וסביר להערכתו. נטען, כי בפסקת הפি�צי יש להתחשב במצבה הכלכלית של הנאשמה, שמוסקת כעובדת זורה ומעבירה סכומים לא מבוטלים ממשכורתה למשפטתה, עליה מתפקיד שירות המבחן. כן נטען, כי לא ניתן להטיל את מלאה הפি�צי על נזק שלא הוכח במסגרת הליך נזקי על כתפייה הצרות של הנאשמה.

בעניין הকנס, נטען כי יש להימנע מלכלול אותו בעונש בשל חלוף הזמן מאז המעשה.

דין והכרעה:

12. ידוע הכלל, כי מי שנקבע בעניינו שביצע עבירה יורשע בה. היוצא מן הכלל הוא ביטול הרשעה:

"**הכלל הוא שאם נמצא שנאשם עבר עבירה, יש למצות את ההליך הפלילי עמו** בדרך של הרשעה ועינויו. החיריג לכלל זה, שיופעל במקרים נידרים בלבד, הוא **הימנעות מהרשעה**" (רע"פ 3852/14 ורשותר נ' מדינת ישראל (18.8.14), פסקה .(11).

בית המשפט העליון חזר ומדגיש, כי על מנת להביא לביטול הרשעה יש להראות כי מתקיימים שני התנאים המctrברים אשר נקבעו **בhalcat chat** (ע"פ 8528/12 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97)). בע"פ 8528/12 ציפורה נ' מדינת ישראל (03.03.2013), פסקה 9 הבahir בית המשפט העליון:

"**הנה כי כן, על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנسبות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלת, האם עצם הרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם...".**

13. לא בנקל בית המשפט יקבע כי עבירות רשלנות שהסתימה בפגיעה בעבירה מאפשרת אי הרשעה. ראו לעניין זה את שנקבע בעניין ברכה אליו הפנתה המאשימה (פסקה 14, שם):

"**תינוקות בגיל זה, לא יכולים לדבר או לדאוג לעצם וחובה על בתי המשפט לחת ביטוי** בגזרי הדין להגנה עליהם. אין לשאת פגיעה בקטני קטנים שהם חסרי ישע מכל וכל וזקוקים להגנה. העובדה כי מדובר בעוון בלבד ובעבירה שנעשתה ברשלנות אינה מסיטה את הCEF לכיוון החיריג והנדיר, גם רשלן שמבצע עוון צריך להיות מושך ובודאי במקרה בו בתנהגותו הוא פוגע פגיעה קשה בתינוקת. הביטוי העונשי לסוג העבירה יהיה בעת קביעת העונש לאחר הרשעה".

14. בוחנת נסיבות המקרה מובילה למסקנה, כי רשלנות הנאשמה במקרה זה הינה ברף הגבוה, שכן היא כרוכה בסטייה מסטנדרט התנהגות סביר במספר רבדים ובהפרה של אמון מעסיקיה מספר פעמים, באופן שגורם לפגיעה בקטין וכן החמיר אותה.

הנאשמה הכניסה את הקטין למקלחת, למם חמימים מדי לאחר שלא בדקה את חומם.

במה שכך, לא העrica נכונה את מידת הפגיעה והכאב שנגרמו לקטין ולא העניקה לו טיפול.

הנאשמה לא דיווחה על האירוע ומונעה מידע על האירוע מסבתו של הקטין בבדיקה הראשון, בכך שלא שלחה את הקטין לבית יומיים, בשיחות הטלפון עם אמו של הקטין ועד שפנתה אל סבתו האחראית של הקטין כעבור יומיים.

במהלך הימים הללו גם לא דאגה באופן עצמאי להענקת טיפול לקטין, עד אשר מצב הכויה התדרדר ונראתה כמתועדת בתמונה ת/1, המדברת بعد עצמה ואשר ניתן ללמידה ממנה על מידת הסבל והכאב שהקטין חווה.

על ההשפעה הנוסףת של האירוע על בני המשפחה ועל הקטין עד היום ניתן ללמידה מעדות האם וממכתבה של האחות. אכן, הנזקים הנמשכים לא הוכחו במסמכים. בית המשפט אינו קובע ממצאים "רפואיים" בגין הטענות שלעצמה, לא בפן הפיסי ולא בפן הנפשי. אך הן ודאי משקפות את חווית הפגיעה, את תוצאות המעליה באמון באופן מסתבר שאינו טען הוכחה מעבר לכך.

הקטין נפגע העבירה הינו קטין חסר ישע, שאיןו יכול לדאוג לצרכי הבסיסיים, איןו מתקשר באופן רגיל ולא יכול לבטא בczורה מיולית את כאבו ואת סבלו. מגבלותיו של הקטין היו ודאי ידועות לנשפת, אשר טיפולה בו למשך תקופה והכירה אותו. מגבלות אלה, במצב בו הנשפת היא האמונה על הטיפול בקטין, מציבות סטנדרט התנהגות גבוהה, הטומן בחובו קשב ודאגה מיוחדים למנוע מהקטין פגעה שהוא עצמו אינו מסוגל לדוח עליה במילימ'ם; המטפל בקטין חסר ישע משתמש גם כעיניו, כפיו וכאוזניו. העובדה כי הקטין לא התلون באופן מיוליל על כאבו אינה יכולה לשמש נימוק להקללה במידת הרשלנות. היא הבסיס להבנת האירוע במלוא חומרתו.

15. לא מצאת לי יש בעניין **קייזר** אליו הפנה ההגנה כדי להשליך על עניינו. באותו מקרה, קבוע בית המשפט המחויז, כי התכוון העברייני לא הושלם לאחר שהנאשם בחור שלא להשלימו. הגם שאין מדובר ב"חרטה" במובן המשפטי לעניין האחריות, בית המשפט המחויז ראה בכך מעין חרטה, המובילה למסקנה כי מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים היא פחותה. במצב זה, ועל דרך 'מקבילות הכוחות' סבר בית המשפט המחויז כי ניתן יהיה להסתפק בנימוקיםஇישים פחותים ובהוכחת פגעה כללית יותר הצפואה לנאשם כתוצאה מאיתו ביטול הרשותו.

16. במרקחה שבפני, כאמור לעיל, מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה ונמשכת. לו עמדה הרשלנות הראשונית של הטבילה במים החמים מדי לבדה, ובז' בבד היה דיוקן מיידי על האירוע והענקה מידית של טיפול רפואי, אפשר שנית היה לשקו את ההתייחסות המידית וה מהירה להטבת הסבל ולטיפול הפגיעה ותוצאותיה לזכות הנשפת גם בסוגיית ביטול הרשותה. לא כך המצב בעניינו והמרקחה אינה מעוררת לדעת בית המשפט באופן אמיתי את האפשרות לדון את הנשפת לכף זכות בהיבט זה.

17. כאשר מדובר למי שהתרשל במסגרת תפקידו ובמהלך עיסוקו ועובדתו בית המשפט נדרש גם להיבט הצבורי הנורמטיבי של שימושות ביטול הרשותה על עבودת הרגולטור ועל ציבור המועסקים הפוטנציאלי העתידי. ביטול הרשותה מבטל, מני ובו, את חובת הדיווח לרגולטור וירושות על דבר קיומה של הרשותה, מקום בו חובת דיווח שכזו קיימת. במקרה שבפני נמסר, כי לכל היותר, קיימת חובת דיווח לרשותות ההגירה בעת חידוש אשורתה של הנשפת. אין למנוע מהרשויות או מהגוף השוקלים את המשך עניינה של הנשפת את המידע שהוא רלוונטי להפעלת סמכותם ושיקול דעתם. יודגש, כי לא מדובר בהרשותה בעניין פרטי או צרכי שאינו נוגע לעצם מעמדה של הנשפת בארץ או בתחום עבודתה. מדובר בעניינים הנוגעים לשירות לשני היבטים. בית המשפט מינה, כי אכן הנשפת עלולה להיפגע מכך בהמשך שהיתה או תעסוקתה בארץ. אך הדבר הוא פועל יוצא של התנהלותה והוא מהוות תוצאה הכרחית שלה. חזקה על הרשותה כי ישקללו

את המידע הרלוונטי מכלול השיקולים וניתן יהיה להביא בפניהם, כפי שהובא גם בפני בית המשפט, את מכתב המליצה. הנאשנת מועסקת כוּם בעבודה סיועית וכעולה לפחות אחד המכתבים ב/נ/1, העסקתה נמצאת תוך ידיעה על הרשותה בעבירה שבפני. אך אין משמעות הדבר כי מוצדק לבטל הרשותה באופן שיאפשר לנאשנת להסביר בשילוח לשאלת האם קיימות לה הרשות קודמות, מול גורם הרשי לשאול ולקבל את המידע, במצב בו נושא הרשותה קשור במישרין לשאלת המעד והעסקה.

18. אכן, לצד האינטנס הפרטי של הנאשנת, קיים אינטנס ציבורי המחייב כי במקרים אלה, ישקלו כלל הנסיבות הרלוונטיות על ידי כל גורם מנהלי או מעין-מנהל מוסמך.

בנסיבות אלה, עתירת הנאשנת לביטול הרשותה נדחת.

הטלת העונש המתאים

19. הצדדים לא הרחיבו בטיעוניהם בשאלת מתחם העונש ההולם במקרה זה. המאשינה הביעה עמדתה כי ניתן להסתפק בענישה צופה פנוי עתיד, קנס ופיצוי לנפגע העבירה. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלת ביטול הרשותה, וזה הוכרעה לעיל.

20. עמדתה לעונש של המאשינה במקרה זה מושפעת מנסיבות האישיות המייחודות של הנאשנת כמפורט בתסוקיר שירות המבחן, מנטיית האחריות והבעת החרטה ומהפנמת הפסול במעשה.

עמדה זו של המאשינה אינה חרוגת מהותית מעונשים שהוטלו במקרים דומים ولكن בית המשפט קיבל עמדה עונשית זו.

ראו, למשל:

ת"פ (שלום ת"א) 55372-01-15 **פרקיליות מחוז תל אביב פלילי נ' סלעית גיספן** (18.02.2016) - נאשנת אשר טיפלה בקטינה ורצתה אותה, בעת הרחצה היא הסיטה מבלי להתכוון את הברז בכיוון המים החמים וכתוצאה לכך נגרמו לקטינה לכויות קשות. נקבע מתחם ענישה בין מאסר מותנה ועד 5 חודשים מאסר ועל הנאשנת נגזרו 7 חודשים מאסר - מתוכם 3 חודשים לריצוי בפועל והיתרה למשך 3 שנים על תנאי.

ת"פ (שלום ח"י) 71092-03-19 **מדינת ישראל נ' יעלא טרביה** (03.08.2020) - נאשנת שעבדה כסיעת במרכז שיקום לפעוטות וילדים בעלי ליקויים. הנאשנת הורשתה לאחר שרחצה לצד בן 4 שהוא מטופל בمعון, ובמהלך הרחצה גרמה לו ברשלנות כויה בדרגה 2 מהמים ב-10 אחוז משטח גופו. בעניינה של הנאשנת לא התקבל התסוקיר מצד שירות המבחן, אך היה מדובר בנאשנת שנעדרת עבר פלילי, צעירה בגילה, אם הקטין סלחנה לה וביקשה שלא למצות עמה את הדיון. בית המשפט הטיל על הנאשנת 4 חודשים מאסר על תנאי והתחייבות כספית על סך 10,000 ₪.

ת"פ (שלום ת"א) 51862-05-18 **מדינת ישראל נ' קוירין כהן ואח'** (09.09.2020) - נאשנת אשר הורשתה על פי הودאתה בעבירות חבלה ברשלנות לפי סעיף 341 ובהתprt חובה על ידי אחראי לפי סעיף 337 וסעיף 322 לחוק, הנאשנת הנוספת, הורשתה בהפרת חובה על ידי אחראי, זאת לאחר שהנאשנות נמנעו מההשגת

על תינוק בו טיפולו וכתוצאה לכך נפל ונחבט בראשו. הנאשומות נמענו מלודוח על פרטי האירוע להורי התינוק במשך 3 ימים ועשו זאת רק לאחר שבוצע בירור בנושא על ידי אם התינוק. מתחם הענישה שנקבע בין אם מסר מוותנה ועד מספר חדש מסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, כל זאת לצד פיצוי. נגזרו על הנאשומות 6 חודשים מסר על-תנאי, 250 שעות של"צ ותשלום פיצוי למתלון.

בפרט לאור המכתבים שנתקבלו ממוטיקיה [ג/1].

סוף דבר:

21.7. לאחר שהקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

המסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מהיום תüberה הנאשמת עבירה בה הורשעה או עבירה אחרת תוך ביצוע עבודתה.

ב. הנאשמת תשלם פיצוי בסך של 5,000 ₪ לפחות, הפיצוי יועבר באמצעות אמו ע"ת מספר 2. הפיצוי ישולם תוך 90 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"א סיון תשפ"ב, 20 יוני 2022, במעמד הצדדים.